

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.2584

Dosar nr.1976/2/2008

Ședința publică de la 14 X 2009

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr.2672 din 14 X 2008 a Curții de Apel X-Sectia a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat: recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală reprezentată de consilierul juridic X și intimata-reclamantă S.C." X"SA X reprezentată de avocatul X.

Procedura completă.

Magistratul asistent a făcut referatul cauzei arătând că recursul a fost declarat în termen legal, re curenta fiind scutită de obligația timbrării recursului.

Cauza fiind în stare de judecată, nemaifiind cereri de formulat. Curtea a dat cuvântul reprezentanților părților, față de recursul declarat.

Consilierul juridic X centru recurentă a solicitat admiterea recursului pentru mouvele dezvoltate în scris, modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii.

Avocatul X pentru intimată a pus concluzii pentru respingerea recursului ca nefondat, potrivit motivelor dezvoltate în Concluzii scrise și Suplimentului la Concluzii

scrise și menținerea sentinței civile nr.X din 14 X 2008 a Curții de Apel X, ca legală și temeinică.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de fată;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la Curtea de Apel X la data d 28 X 2008, reclamanta S.C."X " SA a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea deciziei nr.X din 27 X 2007 emisă de pârâta, decizia de impunere nr.X din 28 X 2007 și raportului de inspecție fiscală nr,X din 28 X 2007 emis de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin care s-a stabilit în sarcina sa, suma de X lei cu titlu de contribuție de asigurări sociale și penalități.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina sa obligații fiscale principale, cu dobânzi și majorări aferente, față de instituirea de către agentul economic a unei proceduri denumită „schemă de plecări voluntare”. Prin această procedură s-a stabilit că pentru angajații care solicită plecarea voluntară, contractul individual de muncă să înceteze prin acordul părților, angajații urmând să primească anumite ajutoare sociale.

Reclamanta a mai arătat că, eronat organele de inspecție fiscală au asimilat sumele calculând impozit pe venitul din salarii și contribuții sociale aferente.

Curtea de Apel X -Sectia a VIII-a de contencios administrativ și fiscal prin sentința civilă nr.X din 14 X 2008 a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C X SA cu sediul în X în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală. A anulat decizia nr.X din 27 X 2007, decizia de impunere nr.X din 28 X 2007 și raportul de inspecție fiscală nr.X din 28 X 2007 emise de organele de control fiscal ale pârâtei. A exonerat reclamant: de plata sumelor stabilite prin actele administrative contestate.

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut că, sumele contestate au fost acordate de reclamantă în baza înscrisului „schemă de plecări voluntare” (SPV), natura sumelor acordate

salariaților fiind de ajutoare sociale, întrucât societatea nu a procedat la concedieri colective, contracvele individuale de muncă încetând prin acordul părților. Respectivetele sume nu au natură salarială, ele fiind acordate după încetarea raporturilor de muncă, iar nu în considerarea activității prestate de salariați.

În caz contrar ar fi încălcate principiile fiscale stabilite prin Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, precum și prevederile art.24 alin.1 din Legea nr.19/2000, art.1C1 alin.1 din Legea nr.346/2002 și art.52 alin.2 din O.U.G. nr.5(1/2002, reținându-se că, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art.151 alin.2 lit.a și e din O.U.G. nr.150/2002. Față de caracterul accesoriu al dobânzilor, penalităților și majorărilor de întârziere, instanța a exonerat reclamanta și de plata acestor sume.

Impotriva acestei hotărâri a declarat recurs în termen - pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, criticând-o ca nelegală și netemeinică întrucât a fost pronunțată cu greșita aplicare a legii.

S-a apreciat în recurs că în mod corect organele de inspecție fiscală au încadrat plățile compensatorii acordate de intimată salariaților disponibilizări în urma încetării contractului de muncă în categoria veniturilor de natură salarială și au procedat la stabilirea impozitului corespunzător.

De asemenea, s-a criticat sentința pentru că instanța fondului a avut în vedere doar dispozițiile art.56 alin.1 din Legea nr.571/2003 și pct.84 lit.a din Normele metodologice ale legii, fără a face și aplicarea art.56 alin.2 din aceeași lege în vigoare la data adoptării SPV 2004.

S-a mai precizat în recurs că adresa Casei Județene de Pensii X nr.D X/2008 a fost emisă anterior soluționării contestației prin Decizia nr.X/2007 și deci intimata avea obligația calculării și virării sumei de X lei - contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale.

S-a apreciat că și asigurările de sănătate au fost corect calculate de inspecția fiscală în raport de Programul SFV- 2004 și de prevederile O.U.G.nr.150/2002.

Recursul este nefondat și va fi respins.

Examinând actele dosarului, cererea de recurs și dispozițiile art.304¹ Cod procedură civilă, înalta Curte de Casație și Justiție retine următoarele:

în baza raportului de inspecție fiscală nr.733/200!) și a altor decizii de impunere organele de inspecție fiscală *au* stabilit o serie de obligații fiscal, având în vedere că în aprilie 2004, societatea a întocmit o procedură de resurse umane denumită „Schemă de plecări voluntare”.

S-a reținut că plata acestor sume făcute de intimata-reclamantă pentru luna mai 2004 s-a făcut în vaza unei relații contractuale conditionându-se alocarea sumelor de renunțarea la calitatea de angajați, motiv pentru care organele fiscale au făcut încadrarea plăților în categoria venituri salariale și au stabilit impozit.

Iară posibilitatea de tăgăda, aceste sume acordate în temeiul SPV nu au natura juridică a veniturilor salariale, astfel cum s-a reținut în sentința atacată, atâta vreme cât la momentul acordării lor, între beneficiarii plății și intimată nu existau raporturi de muncă, plățile fiind făcute după încetarea contractului de muncă.

Programul SPV nu se poate asimila concedierile • colective de care vorbește art.84 din Normele Metodologice ale Codului fiscal, întrucât în speță, contractul colectiv de muncă a încetat prin acordul părților.

Dispozițiile art.56 din Codul fiscal nu sunt aplicabile în cauză pentru că acest text de lege nu face decât să asimileze salariilor orice alte sume de natură salarială sau asimilate fără să precizeze ce înseamnă „de natură salarială”.

Conform art.83 din Codul fiscal veniturile primite de părți, salariați în baza programului SPV, sunt incluse în categoria „venit din aceste surse” și se impozitează cu 10%.

Sumele de care se face vorbire în acțiune au fost plătite prin acordul părților și prin urmare se fac aplicabile dispozițiile art.83 Cod fiscal.

Rezultă fără posibilitate de tăgadă din orobele administrate și dispozițiile legale în materie că intimata a aplicat corect legislația fiscală, considerând aceste venituri ca venit din alte surse și plătind diferența după reținerea impozitului pe venit, beneficiarilor.

Referitor la baza de calcul a contribuției de asigurări sociale, aceasta este constituită din fondul de salarii, conform art.23 și 24 din Legea nr.19/2000, iar plățile efectuate conform SPV nu au fost achitate din fondul de salarii, pentru că plata sumelor s-a făcut ulterior încetării contractului de muncă.

Dealtfel, Casa Județeană de Pensii X prin adresa anexată la dosar nr.D X/2008 arată că în baza art.26 din Legea nr.19/2000 nu se calcula și nu se datora contribuție de asigurări sociale pentru drepturile plătite conform legii, ca urmare a încetării contractelor de muncă.

Referitor la contribuția de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale, corect a retinut Curtea de Apel X că atâta timp cât plățile către părți angajați în temeiul SPV nu au natură salarială, societatea nu datora contribuție.

Aceleași concluzii se impun și în ceea ce privește contribuția de asigurări pentru șomaj baza de calcul constituind-o fondul de salarii brute.

Prin urmare, susținerile recurente în sensul că sumele plătite cu titlu de plăți compensatorii nu au fost acordate conform legii, nefiind incidente în speța, prevederile Legii nr.346/2002, nu pot fi avute în vedere de instanța supremă, în considerarea naturii sumelor menționate și avându-se în vedere că nu au fost achitate din fondul de salarii.

Privitor la dobânzi, penalități și majorari de întârziere, corect prima instanță în considerarea caracterului sumelor, a exonerat-o pe intimată și de plata acestora.

Față de toate aceste considerente și de dispozițiile legale aplicabile în materie de care am făcut mă; sus

vorbire, înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că
sentința atacată este